

Cuprins

PARTEA ÎNTÂI. Primăvara	9
PARTEA A DOUA. Vara	147
PARTEA A TREIA. Toamna.....	159

Françoise Sagan

Capitularea

Traducere din limba franceză
și note de Mădălina Ghiu

POLIROM
2022

— Nu știu absolut nimic.

Johnny începu să râdă.

— Bănuiam eu. Ați avut dreptate să rupeți relația. E o creatură fermecătoare, dar periculoasă. Va sfârși probabil alcoolică, de altfel, consolată de Charles.

— De ce credeți asta?

Antoine își supraveghea tonul, era atent să mimeze indiferența.

— A și început. Un amic de-ai mei a văzut-o împletcindu-se pe plajă. Dar asta nu trebuie să vă mire.

Și văzând expresia de pe figura lui Antoine, se puse pe râs.

— Ei, să nu uităm că era îndrăgostită până peste cap de dumneavoastră, se vedea de la o poștă, fără să o cunoști. Ce v-a apucat, de fapt?

Antoine râdea, nu se putea opri din râs, era nebun de fericire, era copleșit de rușine, era atât de prost, fusese atât de prost. Bineînțeles că ea îl iubea, bineînțeles că ea se gândea la el, cum își putuse imagina că fuseseră atât de fericiți împreună două luni fără ca ea să-l iubească, cum putuse să fie atât de pesimist, atât de egoist, atât de inconștient? Ea îl iubea, îi părea rău, bea pe furiș din cauza asta. Poate chiar credea că o uitase, când el nu se gândise decât la ea în acele cincisprezece zile, poate era nefericită din cauza imbecilității lui fără margini. Va pleca imediat după ea, îi va explica totul,

va face tot ce va vrea ea, o va lua în brațe, îi va cere iertare, se vor săruta ore-n șir. Unde era Saint-Tropez?

Se ridicase de pe scaun.

— Dar ce faceți, calmați-vă, spuse Johnny. Aveți aerul unui nebun furios, dragul meu.

— Scuzați-mă, trebuie să dau un telefon.

Alergă până acasă, se certă cu o funcționară de la Telefoane care o tot lungea cu explicațiile în legătură cu conexiunea automată în departamentul Var¹, sună la trei hoteluri și, până la urmă, află la al patrulea că domnișoara Saint-Léger era la plajă, dar că avea să se întoarcă. Atunci făcu o comandă telefonică și se așeză pe pat, cu mâna pe receptor, ca Lancelot du Lac strângând mânerul sabiei, hotărât să aștepte o oră, două, șase ore, toată viața, mai fericit ca niciodată.

La ora patru, telefonul sună și el răspunse.

— Lucile? Sunt eu, Antoine.

— Antoine, repetă ea ca prin vis.

— Trebuie... aș vrea să te văd. Pot veni?

— Da. Când?

Și chiar dacă vocea îi era calmă, își dădea seama, din exprimarea concisă, că lucrul acela imund și crud care, ca și pe el, o torturase, o zdruncinase, o maltratase în acele două săptămâni, dădea înapoi, învins. Își vedea mâna așezată pe pat și se mira că nu-i tremură.

1. Saint-Tropez se află în departamentul Var (regiunea Provence-Alpes-Côte d'Azur).

— Trebuie să fie vreun avion, spuse. Plec acum. Vii să mă iei de la Nisa?

— Da. Ezită puțin, apoi adăugă: Ești acasă?

Iar el îi repetă de trei ori numele în receptor:

— Lucile, Lucile, Lucile...

— Grăbește-te, îi spuse ea și închise.

Acum se gândea pur și simplu că ea era poate cu Charles, iar el nu avea cum să ia avionul. Dar era un gând aiurea. Ar fi fost capabil să tâlhărească un trecător, să îl omoare pe Charles și să piloteze un Boeing. Și, într-adevăr, la șapte și jumătate, la sfatul stewardesei, putea admira, în stânga avionului, orașul Lyon dacă asta își dorea.

După ce închise, Lucile lăsa cartea deoparte, luă o jachetă din șifonier, cheile de la mașina închiriată de Charles și coborî. Se surprinse în oglinda din holul hotelului și-și zâmbi pe furiș, ezitant, așa cum îi zâmbesti unui bolnav grav pe care îl știi incurabil și care iese brusc din spital, aparent vindecat. Trebuia să fie foarte atentă cum conduce, șoseaua era periculoasă, plină de curbe. Nu trebuia ca vreun câine imprudent, vreun șofer începător, vreun accident să se interpună între ea și Antoine, iar ea se gândea practic numai la asta, de parcă era anesteziată, nemaiștiind de ea până la aeroport. Era o cursă de la Paris la ora șase, dar pentru că el nu ar fi avut nicio posibilitate să o prindă, îl așteptă la Sosiri. Următorul avion era la opt și atunci

cumpără un roman polițist, se instalează la bar, încercând în zadar să înțeleagă ce se întâmplă cu un detectiv particular, de altfel, foarte abil, dar incapabil să o cucerească. Știa expresia „o fericire insuportabilă“, dar nu îi verificase niciodată veridicitatea și era uimită că se simțea atât de zdrobită de oboseală, absolut terminată, în așa hal, încât se întreba dacă nu va adormi pe scaun înainte de ora opt. Îl chemă pe ospătar și îi atrase atenția că aștepta un avion care sosea la ora opt, fapt care păru că nu prea îl interesează pe acesta. Dar până la urmă, dacă i s-ar fi întâmplat cumva ceva, el ar fi putut să-l avertizeze pe Antoine. Nu își dădea prea bine seama cum, dar voia să ia toate măsurile posibile ca să protejeze acest nou personaj aiuritor, fragil, acest personaj fericit, de fapt, care devenise. Ajunse să schimbe și masa, pentru că nu vedea bine ceasul mare din bar și, în plus, i se părea că de pe locul ei nu auzea megafoanele. Nu era decât ora șapte când terminase de privit conștiincios toate literele din carte, fără să înțeleagă nimic, și ajunsă la sfârșitul acesteia, unde o femeie înlăcrimată îl săruta pe detectivul rănit, dar învingător, într-un spital din Miami, simțea că o doare inima.

Trecură o oră, două luni, treizeci de ani până să apară Antoine în capătul culoarului, primul, fiindcă nu avea niciun bagaj. Și în timp ce el făcea primii pași spre ea, Lucile se gândea pur și simplu că era slab, foarte palid, prost îmbrăcat, că nu-l cunoștea mai deloc, cu aceeași

conștiință detașată care admitea, tot acum, că îl iubea. Veni la ea stângaci, își strânseseră mâinile fără să se privească prea mult și ezitară un moment înainte să se îndrepte spre ieșire. El îngăimă că Lucile e bronzată, ea își exprimă cu voce tare speranța că Antoine avusese o călătorie plăcută. Apoi urcară în mașină, Antoine la volan, iar ea îi arată unde se afla demarorul. Noaptea era caldă, mirosul mării se amesteca cu cel de benzină și palmierii de la aeroport tremurau ușor în bătaia vântului. Străbătură câțiva kilometri fără să-și spună mare lucru, fără măcar să știe încotro se îndreptau până când Antoine opri la marginea drumului și o trase la pieptul lui. Nu o sărută, o ținu pur și simplu în brațe, cu obrazul lipit de al lui, și ea ar fi putut plânge ușurată. Când vorbi, o întrebă cu blândețe, încet, ca pe un copil:

— Unde e Charles? Trebuie să îi spui acum.

— Da. E la Paris.

— Vom lua trenul în seara asta. Există un tren de noapte, nu? Îl luăm de la Cannes.

Ea acceptă, se dădu puțin înapoi ca să-l privească, îi văzu în sfârșit ochii, conturul gurii și se aplecă să-l sărute. La Cannes, rămăsese un loc la vagonul de dormit. Întreaga noapte, luminile sclipiră pe fețele lor contopite, în huruitul trenului, iar când se odihneau uneori într-o stație, auzeau zgomotul metalic, regulat al impieगतului care, cu bara lui de fier, verifica starea roților, supraveghea călătoria lor la Paris, le supraveghea destinul. Li

se părea că viteza trenului le intensifica plăcerea, că trenul înnebunea și că, din timp în timp, chiar ei scoteau geamătul lui infernal pe deasupra câmpurilor adormite.

— Știam, spuse Charles.

Era întors cu spatele la ea, sprijinindu-se cu fruntea de fereastră. Lucile stătea pe patul lui, gata să se prăbușească de oboseală. I se părea că îi răsună încă în urechi vacarmul roților de tren. La sosirea lor, foarte matinală, în gara din Lyon, ploua. Apoi, la Paris, din casa lui, din casa lor, îi telefonase lui Charles și îl așteptase. Venise într-un suflet, iar ea îi spusese pe loc că era nevoită să-l părăsească pentru că îl iubea pe Antoine. Acum, el se prefăcea că privește pe fereastră și ea se mira că ceafa îi era atât de dreaptă și că nu o tulbura deloc, pe când a lui Antoine, cu părul aspru și firele în dezordine, o înduioșa atât de mult. Sunt bărbați care parcă nu au fost niciodată copii.

— Credeam că nu vor exista consecințe, adăugă. Știți, așa speram...

Se întrerupse brusc și se întoarse spre ea:

— Trebuie să fiți convinsă că vă iubesc. Fiți sigură că nu mă voi putea consola după această pierdere, nici nu vă voi uita, nici nu vă voi înlocui. Nu mai am vârsta acestor substituiri.

Surâse ușor: